

DÖBRENTAI KORNÉL

A Nagyisten vagánya

Gyurkovics Tibor halálára

„...Uram, élettortámat kedvedre szeld át
s rád bízom, mikor fújod el a gyertyát.”

*Megtörtént hát,
tortádon maga az Isten
lehelte el a gyertyát:
nem pöffeszkedett restként odafenn,
fölpácellázta, véltve: nem illet az egésze,
nagyvonalún, mégis fukarul szeletelt,
Néked jusson a mandula-keserrel kevert
küzdelem-tajték tejszín-édessége.*

*Nem tudom, vándortarisznyába útravalónak elég-e:
a túlvilágig hízhat vagy elfogy a halál végessége.*

*Édes Bátyám, ki elment,
előbb megcselekedted: az élet
telje delejjel jöjjék el itt lent,
hol a pokolhoz a lelkiink hozzáérett,
reménységünk: Téged a menny nem rettent.*

*Miccenésnyit helyben marasztott a Bazilika-hideg,
nem cövekeltél le, bár kidőltél a gyilkos sorsvágván,
és elzsibbadt benned a jászol-rács ideg,
akkor is gyalog-órszemként silbakolsz a vártán,
noha sarkantyúddal ösztökélt Szent Mihály lova magosba vihet,
tudom, ki az altemplomok alá leástam,
meglelve minden ámitást, ábrándot, tév- és tévbitet –:
múlásod, születésed rózsaliüktetés a hervadásban:
és még akkor sem vesztett semmi pocsekba, hiába,
ha elkoptatott jövőndő mállik a múmiába,
megtart mirhailat, bár szánkban dohosodik a szent ének,
a hallgatás, kimondás, átok, fobász már mit sem érnek.*

*Amikor hatalmas östölgy zuhan ki döngve,
gyökere-szakítottan, szívet hasítva szárad a csöndbe,
irdatlan kráter-úrt hagy maga után,
melyben örökké dagálylik a hiány,
amit majd szeméthegekkel fojt el a világ:*

*Fentvaló, a lázadáshoz küldj több küldetéses csemetefát,
sarjazzd seregük, a vakmerő erőt rostjainkba mentve át –:*

*Te, Bátyám, óriás tölgyként mentél el, ám ügyis, mint nemes vadak,
kiket kötelez földöntúli szemérem,
hogy kiszenvedni félrehúzódjanak,
ne leljék őket elveszejtő gyengeségben.*

*A visszarévedést nem úgy akarom,
miként az elefántok:
egybegyűjtik elhullt társaik csontját, mert eredetük emléke áldott,
én, asztrál-tested naponta összerakom,
mint nyolc évszázad költő-titánjait, magamba építem,
legyen megbíróbb végvárrá a létem.*

*Isten homlokán fejpántként vonul neved,
alászentül szelíd-zubanásos alkonyatban,
s újra felszerken virradatos-halhatatlan,
betelnek véled az égi terek,
abba haltál bele, hogy Magyarország beteg.
Most odafönt, mint az Úr vagánya,
sarmőr, mulattatod s Ő nevet,
derűsnek tetsző mosolyát szíved búval bánja,
míg szemedből a zápor megered,
és a szomorúságtól sűrű függönyön kilátván,
üzenhetsz népednek, jelentheted,
marad a derékba tört, fekete égbolt Magyarország felett
vagy feldereng a szívárvány.*